

Munkáért miniszteri kitüntetést, Kiváló Feltaláló ezüst fokozat, Kiváló Újító ezüst fokozat és Kiváló Bányász miniszteri kitüntetést.

1957 óta volt tagja az OMBKE-nek, 2007-ben Sóltz Vilmos-emlékérmét kapott.

(Tisztelt tagtársunk néhány nappal az aranyoklevél átvétele előtt elhunyt. Emlékét megőrizzük! – Szerkesztőség)

Nagy Gyula okl. bányaművelő mérnök

1930. január 12-én született Kisterenyén, szegény munkásszülőök gyermekeként. Édesapja fiatal korában hosszas betegség után halt meg. Az elemi iskola 8 osztályát Kisterenyén végezte. 14 évesen már a kisterenyei szénosztályozóba került, majd 16 évesen föld alatti munkakörbe helyezték. 1949-ben az üzemvezetés javaslatára Miskolcra, egyetemi előkészítő tanfolyamra jelentkezett. 1950-

ben Sopronban tett sikeres szakérettségit. Az év szeptemberétől a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára nyert felvételt, ahol 1954-ben végzett. Diplomáját 1959 májusában védte meg.

Az egyetem elvégzése után 1954 júliusában a *Nógrádi Szénbányászati Tröszt* szorospataki üzeméhez került, beosztott mérnöknek. Egy év múlva ugyanitt bányamesteri beosztásban dolgozott. 1961. december 1-jétől a Kisterenyi Bányauzem főmérnökévé nevezték ki, majd 1967. február 1-jétől a Mátránovádi Bányauzembe helyezték át, szintén főmérnöki beosztásba. 1968-tól nyugdíjazásáig a Nógrádi Szénbányák Igazgatóságán dolgozott üzemszervezési, MEO, műszaki, széntermelési és minőségellenőrzési csoportvezetői beosztásokban. 1975-től széntermelési osztályvezető, 1981-től nyugdíjazásáig értékesítési és szén-előkészítési osztályvezető volt. 1985. május 1-jén a szénbánya bezárása miatt vonult nyugdíjba.

Szakmai tevékenységét az alábbi kitüntetésekkel értékelték: Sztahanovista oklevél, Kiváló Dolgozó oklevél, Kiváló Dolgozó jelvény (7 alkalommal), Bányászati Munkaszászó jelvény, Bányász Szolgálati Érdemérem bronz, ezüst, arany és gyémánt fokozata, Munka Érdemrend arany fokozata, Kiváló Munkáért miniszteri kitüntetés.

1953-tól az OMBKE tagja, 1998-ban Szent Borbála-emlékérmét kitüntetésben részesült.

Németh György okl. bányaművelő mérnök

1936. május 2-án született Sopronban. Itt járta elemi (általános) iskoláit és végezte a gimnáziumot. Bányaművelőmérnöki oklevelét 1959-ben vehette át. 1984-ben a Budapesti Műszaki Egyetem Építésmérnöki Karán építőipari gazdaságmérnöki oklevelet szerzett.

Munkáját a *Közép-dunántúli Szénbányászati Tröszt*nél kezdte, Jókai- és Padrag-bányákon töltött be

közvetlen termelésirányító posztokat. 1965-ben a Tröszt veszprémi központjába helyezték, előbb előadó, majd osztályvezető volt. 1978-1982 között a *Magyar Szénbányászati Tröszt*nél, Tatabányán volt osztályvezető, majd visszatérve a Veszprémi Szénbányákhoz 1982-1991 között főosztályvezető,

vezérigazgató-helyettes, vezérigazgató. A közvetlen irányítási, vezetési feladatokon kívül kiemelten foglalkozott bányászati létszám- és bérigazgatással, bányagazdasági, vállalatirányítási feladatokkal.

1991-1996 között a *Magyar (Szilárdásvány) Bányászati Szövetség* elnökeként iparági érdekképviselői munkát végzett. Közben 1991-1993 között a *Rumpold GmbH* szerződéses mérnöke volt, ahol tüzelőanyag-kereskedelemmel, kommunális hulladékgazdálkodással foglalkozott.

1996-2002 között a *Bergbau Industrie Technik (BIT) Kft.* ügyvezető igazgatója, 2002-től társtulajdonosa, tanácsadó, tervező. Feladatai között bányagép-kereskedelem, hevederszállítás, pajzsgyártás, radioaktív hulladékkezelés, föld alatti terek, tárolók tervezése szerepelt. Tervező-szakértőként közreműködött a nagyaktivitású radioaktív hulladék elhelyezésének kutatásában (RHK Kht.), ill. a Bátaapáti Programban (DMT, Mott Mac Donald).

Tagja volt nemzetközi energetikai bizottságoknak, a Rotary Klubnak, a Központi Bányászati Múzeum felügyelő bizottságának – ez utóbbinak 2004-től elnöke. Az OMBKE-nek 1959-től tagja.

Kitüntetései: Bányász Szolgálati Érdemérem, Bányászat Kiváló Dolgozója, Munka Érdemrend bronz fokozata, Magyar Köztársasági Érdemrend Középkeresztje, Kiváló Bányász, Szent Borbála-emlékérmét, A Magyar Bányászatért emlékérmét, Nottinghamshire Basetlaw érem (1997), Pro Facultate Rerum Metalicarum, Sóltz Vilmos-emlékérmét, Arany Emlékérmét Veszprém Önkormányzatától.

Ponyi Imre okl. bányaművelő mérnök

1935-ben született Karancseszben. Az általános iskola után a Salgótarjáni Gépipari Technikumban érettségizett és gépészmérnöki oklevelet szerzett. 1959-ben Sopronban kapott bányaművelő mérnöki oklevelet.

A *Bányászati Tervező Intézet (BÁTI)* Geodéziai Osztályán 3 évig geodéziai felvételeket és bányamérési munkákat végzett (Visonta, Fel-

német, Istenmezei Bentonitbánya, Gyöngyösoroszi). 1963-ban áthelyezték a Bányaműszaki Osztályra, ahol megvalósíthatósági, technológiai, valamint bányászati, víztelenítési, szellőztetési, szállítási terveket készített, köztük a feketevölgyi bánya gumihevederes szállítású lejtőszaknájának, Zobák Diagonális-akna első alkalommal használt acélgerendás aknaszerelvényezésének kiviteli terveit. Szabadalmat kapott arra a szerkezetre, amely lehetővé tette az acélvezető gerendák alkalmazását.

A bányászati munkák csökkenő üteme miatt elvállalta több mint 200 km távolsági gázvezeték alaptérképének elkészítését. A munkához egy kollégájával közösen kifejlesztett egy programcsaládot, melyet a Nehézipari Minisztériumban akkor üzembe helyezett ELIOTT 803 számítógépen futtattak. Közben előkészítette a MÉV V. szállítóakna szerelvényezését. Ebben újdonság az volt, hogy a tartók rögzítését kőzetcsavarral lehetett megoldani.

1970-ben kinevezték a Bányaműszaki Osztály vezetőjévé. Munkatársaival részt vett Majk bánya bányászati tervezésében, a budai Várhegy-alagút rekonstrukciójának megoldásában. Tovább folytatták a „pinceprogram” munkálatait Szentendrén, Egerben, Pécsen és Budapesten. Megtervezték a Gellérthegy Vízcserő és Fővíznyomó csövének alagútjait, a

Szemplőhegyi-barlang feltárását. Kidolgozták a függősínes szállítási működési feltételeit és terveit. Részt vett az *eocén és liász programok* megvalósíthatósági tanulmányainak és kiviteli terveinek készítésében.

A BÁTI és a Bányászati Kutató 1979-es összevonása után a KBFI keretein belül folytatták az István III., Kossuth IV., Új Ferenc aknáknak kiviteli és technológiai tervezését. Recsk bányához megvalósíthatósági tanulmányok, kiviteli tervek készültek.

1991-ben a KBFI felszámolása közben Bányaterv Kft. néven céget alapítottak. Elkészítették Márkushegy III. és IV. mezőkapcsolás megvalósíthatósági tanulmányait, Balinka és az Inotai Erőmű közötti távolsági szénszállítás tanulmányát. István III. vízzel elárasztott aknához vízmintavevő és vízszintmérő készüléket terveztek. Néhány pécsi, dorogi és várpalotai felhagyott bányához tömedékelési tervek készültek. Bányászati és gépészeti kiviteli tervet készítettek Tátabánya XV/C és XIV/A vízaknák föld alatti üzeméhez. 2000-ben a Bányaterv Kft.-t eladták a KBFI-nek.

Mindig különösen fontosnak tartotta, hogy a terveik alapján készülő létesítményekről a megvalósítás idején is naprakész információval rendelkezzenek, az építési technológiát ismerjék és a tervezői művezetést a leggondosabb körültekintéssel végezzék.

Az OMBKE-nek 1964-től tagja.

Schmidt József okl. bányaművelő mérnök

1934. február 14-én született Fülökrácsen. A bányaművelő mérnöki oklevelét 1959-ben szerezte meg Sopronban.

Első munkahelye, ahol 1959. május 15-től 1980. augusztus 1-jéig dolgozott, a *Borsodi Szénbányászati Tröszt* Ormosbányai Bányáüzeme volt. Az üzem IV-es aknáján beosztott mérnökként kezdett dolgozni. 1963-tól az üzem biztonsági mérnöke, 1966-tól az akna bezárásáig mint aknavezető dolgozott. Az akna bezárása után (1968) újra biztonsági mérnöke a 4000 főt foglalkoztató bányáüzemnek. 1972-ben bányamester volt a II. sz. aknán. Üzemi feladatainak végzése mellett, 1963-tól a Miskolci Megyei Bíróság bányabiztonsági tanácsadója. 1963-tól 1980-ig a bányáüzem bányamentő parancsnoki teendőit látta el, mint aktív bányamentő.

Az 1974-78 közötti időszakban Kubában bányászati szaktanácsadóként dolgozott, hazatérve 1980. augusztus 1-jéig ismét biztonsági mérnök.

1980-ban a *Bakonyi Bauxitbánya Vállalathoz* helyeztette át magát, ahol 1991. december 31-ig a Nyírádi Bányáüzemnél dolgozott, mint műszaki csoportvezető.

1957-től tagja az OMBKE-nek. 1981-től a Magyar Kereskedelmi Kamara tagja.

Dr. Schmotzer Imre okl. bányaművelő mérnök

1935. augusztus 23-án született Kassán. 1947-ben Magyarországra telepítették a családját. Az általános iskolát Egerben fejezte be, majd a Pannonhalmi Gimnáziumban érettségizett. A miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán kezdte meg egyetemi tanulmányait, és 1959-ben, Sopronban bányaművelő mérnöki oklevelet szerzett.

Első munkahelyén, az *Egercsehi Bányáüzemben* közel négy évig dolgozott, ott ismerte meg a szakma könyvből el nem sajátítható gyakorlati fogásait. Részt vett sokféle műszaki-fejlesztési kísérletben, váratlan üzemzavarok elhárításában, bányamentőként tüzek felszámolásában.

1963-tól 1970 végéig a Putnoki Bányáüzem főmérnöki munkakörét töltötte be. Ez idő alatt bizonyította, hogy a rétegvízlecsapolás következetes alkalmazása még laza homok fedő esetén is lehetővé teszi a várpalotai típusú pajzsos frontfejtések sikeres alkalmazását. 1970-től két évig az *Ózvidéki Szénbányák Vállalat* Bányaművelési Osztályát vezette, majd 1973-tól ismét a putnoki bánya felelős műszaki vezetőjeként dolgozott. Az előző évben víz- és úszóhomok betörés miatt teljesen megbénult termelés újraindítását és később a mezőkapcsolás beruházási munkáit irányította. Ebben az időben mélyítették saját kivitelezésben a putnoki II. számú lejtőszaknát lőtt betonon biztosítással és kezdődött el a mocsolyási függőleges akna mélyítése. A két borsodi bányavállalat 1974-ben történt összevonása után a közös irányítás alá helyezett putnoki és királdi bányáüzemek főmérnöke lett.

Tizenhat év putnoki működés után Miskolcra költözött és a *Borsodi Szénbányák Vállalat* osztályvezetőjeként dolgozott. Ekkor készítette el „A fejtésrendszer megváltoztatása és az egyes bányamezők célszerű fejtési sorrendjének meghatározása a Putnoki Bányáüzemnél” című doktori értekezését, melyet *summa cum laude* minősítéssel védett meg.

1985-ben a *Központi Bányászati Fejlesztési Intézetbe* hívták, ahol először bányaművelési osztályvezetőként, majd két év után kutatási vezérigazgató-helyettesként folytatta munkáját, 1991-ben történt nyugdíjazásáig. Ezt követően a *Szénbányászati Szerkezetátalakítási Központ* munkatársa lett, ahol főtanácsosi, majd műszaki szakértői munkakörben dolgozott még 15 éven keresztül.

Még putnoki főmérnöksége idején lett az NME Bányaműveléstani Tanszék külsős félállású adjunktusa, ahol 17 éven keresztül segíthette a bányamérnöképzést. Több publikációja jelent meg a Bányászati Lapokban.

Az OMBKE-nek 1957-től tagja. A Magyar Mérnöki Kamara Szilárdásványbányászati Tagozatának alapító tagja és két éven át a Minősítő Bizottság elnöke volt.

Szakmai tevékenységének elismeréseként többször részesült Kiváló Dolgozó kitüntetésben, megkapta a Bányászati Szolgálati Érdemérem mindhárom fokozatát, továbbá Árvízvédelmi Érdemérmét, a Soltz Vilmos-émlékérmét és a Szent Borbála-émlékérmét is.

Sztremen József okl. bányaművelő mérnök

1935. május 3-án született Salgótarjánban. Az elemi iskola elvégzése után Salgótarjánban, a Madách Imre Általános Gimnáziumban érettségizett. A miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán kezdte egyetemi tanulmányait, majd Sopronban 1959. május 8-án szerezte meg bányaművelőmérnöki oklevelét.

Az egyetem elvégzése után a *Nógrádi Szénbányászati Tröszt* Kisterenyi Bányáüzeménél

Kovács János okl. bányaművelő mérnök

1935. december 4-én született a Sopron megyei Felsőporon, földművelő családban. Az általános iskolát szülőfalujában, a középiskolát Sopronban végezte, ahol 1954-ben érettségizett. Bányaművelőmérnöki diplomáját 1959. május 9-én Sopronban vette át.

A diploma megszerzése után, 1959. május 21-én a *Komlói Szénbányászati Tröszt* Kossuth Bányáüzemében helyezkedett el. A mecseki szénbányászat nehézségeit, veszélyeit (sújtólég, gázkitörés, tűz, kőzetnyomás) üzemmérnökként ismerte meg. A gyakorlati munka irányításához szükséges tudás megszerzésében segítettek a több évtizedes tapasztalatokkal rendelkező bányászok. Ezután különböző termelésirányító munkakörben dolgozott: szellőztetési felelős, szállítási, majd termelési körletvezető volt. A szükséges gyakorlati ismeretek megszerzése után a tervezési csoport munkáját irányította, majd megbízták a főmérnök-helyettesi munkakör ellátásával. 1974. március 1-jével kinevezték Kossuth Bányáüzem főmérnökévé és felelős műszaki vezetőjévé, amely munkaköröket hat évig töltötte be. Ezen időszak alatt a bányáüzem négyszer nyerte el az Élüzem címet.

1980. március 1-jén a *Mecseki Szénbányák* Igazgatóságára helyezték, ahol főosztályvezetői, majd főmérnöki munkakört látott el. 1984. évben megbízták a három komlói bányáüzem (Kossuth, Béta, Zobák) összevonásának előkészítésével és az újonnan megalakult Komlói Bányáüzem irányításával. Ebből a munkakörből ment nyugdíjba 1989. december 27-én.

Munkavégzése során számos kitüntetést kapott: Bányász Kiváló Dolgozója (6 alkalommal), Bányamentő Szolgálati Érdemérem (2 alkalommal), Bányász Szolgálati Érdemérem mindhárom fokozata, Honvédelmi Érdemérem (3 alkalommal).

Nyugdíjazása után Komlói Város Önkormányzatának Gazdasági Bizottságában, majd 1998 óta a Komlói Választási Bizottság elnökeként végez közfeladatot. A várost szolgáló szakmai, közéleti munkája elismerésül 2001-ben oklevelet, 2005-ben emléklapot és *Pro Urbe* kitüntetést kapott.

Kőhalmy Gábor okl. bányaművelő mérnök

1924. szeptember 24-én született Tóvároson (Komárom megye). Az elemi és a nyolcosztályos gimnáziumot Tátán végezte. 1942. szeptember 10-én iratkozott be a Budapesti Műszaki Egyetem Soproni Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Kar Erdőmérnöki Szakára. Erdőmérnöki oklevelét a II. világháború miatt csak 1949. szeptember 24-én kapta kézhez.

1949. október 8-án kezdte az erdőmérnöki munkát a miskolci *Erdőgazdasági Nemzeti Vállalat* Erdőtervezési Csoportjánál, amely a következő évben az Állami Erdőrendezési Intézet 10. sz. Erdőrendezési Hivatala lett. Az erdők felmérése és az ötéves üzemtervek elkészítése volt a feladat.

1954. áprilistól a *Borsodi Szénbányászati Tröszt* Központi Bányamérési Osztályán folytatta a geodéziai munkáját mérnöki, főfelmérői beosztásban.

1955. október 19-én megkezdhetette bányamérnöki tanulmányait a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen levelező-

ként a Bányamérnöki Kar bányaművelőmérnöki szakán. 1959. december 1-jén a diplomáját jeles minősítéssel védte meg és kapott bányaművelő-mérnöki oklevelet.

A bányákban végzett munka mellett 1963-1964-ben jelentős munkájuk volt a jósvalói Békebarlang bemérése és az asztmás bányászok üdültetésére kijelölt terem külszínről történő feltárásának irányítása. Erről a munkáról 1969-ben a freibergi, 1986-ban a leobeni egyetemen tartott előadást. 1972-től a Bányamérési Osztály vezetője lett 1985. szeptember 24-ig, nyugdíjazásáig.

1974-től a Nemzetközi Bányamérő Egyesületben (ISM) a magyar bányamérést képviselte a IV-es szekcióban (közvetmozgás és bányakár). Több előadást tartott az ISM konferenciákon.

1974-től 1984-ig munkája mellett bányamérést tanított a Tatabányai Technikusképző Iskola miskolci kihelyezett részlegében. 1980-ban tanulmányt készített dr. Kapolyi László nehézipari miniszter részére a Borsodi Szénbányákra vonatkozóan, a külszíni közvetmozgások és a frontok lefejtési sebessége közötti összefüggésről. Nyugdíjba vonulása után négy tanulmányutat vezetett a leobeni Bányamérési Tanszék részére.

Többszöri Kiváló Dolgozó, egy Nehézipari Miniszteri Kitüntetés, és az OMBKE Sóltz Vilmos-emlékérem tulajdonosa.

Magdics Mátvás okl. bányaművelő mérnök

Zalaegerszegen született, 1936. február 25-én. Az általános iskolát Kőszegen végezte. 1954-ben a kőszegi Jurisich Miklós Általános Gimnáziumban kitüntetéssel érettségizett. Tanulmányi versenyeredményei alapján, felvételi vizsga nélkül vették fel a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karának hallgatói közé. Az I. és II. évfolyamot Miskolcon, a III-V. évfolyamot Sopronban végezte. 1959-ben diplomázott és kapott bányaművelő mérnöki oklevelet.

A sikeres diplomavédést követően a *Közép-dunántúli Szénbányászati Tröszt* Pusztavámi Bányáüzeméhez került, ahol üzemmérnök, felügyeleti mérnök, üzemi főmérnök beosztásokban dolgozott. A Pusztavámi Szénbányákat 1964-ben az Oroszlányi Szénbányászati Trösztbe szervezték.

1969-től a *Tatabányai Kerületi Bányaműszaki Felügyelőség*-nél dolgozott, területi felügyelő, bányaműszaki főfelügyelő, bányaműszaki főmérnök munkakörben. Részt vett az Oroszlányi Szénbányák XX. akna, Majk üzembrész tervezési, kivitelezési, üzembe helyezési munkák bányaműszaki felügyelői ellenőrzéseiben, a Márkushegyi Bánya tervezésének, kivitelezésének ellenőrzésében.

1976-ban – kérésére – visszahelyezték az *Oroszlányi Szénbánya Vállalathoz* a Beruházási Főosztályra műszaki tanácsadói, majd Döntéshozókészítő és Számítástechnikai Főosztály vezetői, ill. a szénbánya vállalat felszámolás alatti (FA) időszakban műszaki osztályvezetői beosztásba.

1993-ban nyugdíjazták. 1998-ig bányaművelés, bányakár, tájrendezés, földalatti térségek, tárolók szakterületekre, szakértői tevékenységek folytatására kapott engedélyt.

1968-69-ben elvégezte a SZOT Felsőfokú Munkavédelmi Tanfolyamát, továbbá levelező hallgatóként 1975-80-között az Eötvös Loránd Jogtudományi Egyetemet.

A szénbányászat területén folytatott tevékenysége elismeréseként kapott Kiváló Dolgozó kitüntetéseket (4), a Bányász Szolgálati Érdemérem bronz, ezüst, arany fokozatát, Kiváló